

IX Ka 682/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w Wydziale IX Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – S.S.O. Barbara Plewińska

Sędziowie: S.O. Aleksandra Nowicka (spr.)

S.O. Rafał Sadowski

Protokolant st. sekr. sąd. Katarzyna Kotarska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Toruniu Barbary Dryzner

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2014r.

sprawy **L. F.** oskarżonego z art. 178a§1 i 4 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 6 lutego 2013r., **sygn. akt VIII K 1602/12**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. orzeczoną w pkt I wyroku karę pozbawienia wolności łagodzi do 5 (pięciu) (miesięcy),
2. uchyla pkt II, III;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego z obowiązku poniesienia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, a wydatkami powstałymi w tym postępowaniu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 682/13

UZASADNIENIE

L. F. został oskarżony o to, że:

w dniu 25 sierpnia 2012 roku o godz. 23.50 w T. na ul. (...) kierował po drodze publicznej samochodem marki (...) o nr rej. (...), będąc w stanie nietrzeźwości: 0,88 mg/l, i 1,13 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, pomimo uprzedniego prawomocnego skazania wyrokami Sądu Rejonowego w T.o sygn. (...) z dnia 26.01.2012 r. i (...) z dnia 29.02.2012 r. za przestępstwa z art. 178a § 1 kk i przy naruszeniu orzeczonego tymi wyrokami zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym w okresie od 23 września 2011 roku do 3 lutego 2014 roku,

tj. o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 kk

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 6 lutego 2013 r. (sygn. akt VIII K 1602/12):

I. uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 178a § 1 i 4 kk i za to na podstawie art. 178a § 4 kk wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności zawiesił oskarżonemu warunkowo na okres próby wynoszący 5 lat;

III. na podstawie art. 73 § 1 kk oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

IV. na podstawie art. 49 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 300 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w W.,

V. na mocy art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat;

VI. zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej, zaś wydatkami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł prokurator** zaskarżając wyrok w zakresie orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego i zarzucając wyrokowi:

1. obrazę prawa materialnego tj. art. 69 § 4 kk poprzez jego niezastosowanie w stosunku do oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 i 4 kk i warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności w sytuacji, gdy wobec sprawców przestępstw z art. 178a § 4 kk warunkowe zawieszenie wykonania kary może nastąpić jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach

2. rażąco niewspółmierność kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby przy dozorze kuratora, świadczeniu pieniężnym w kwocie 300 zł i zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat orzeczonych wobec oskarżonego w następstwie wyrażenia przez sąd błędnego poglądu, że kara ta spełni zadania z zakresu prewencji ogólnej i szczególnej, podczas, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego uzasadnia ocenę, że tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności zrealizuje wobec oskarżonego cele kary

W oparciu o powyższe zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie pkt II i III wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora zasługiwała na uwzględnienie.

Nie kwestionując ustaleń faktycznych wskazujących na winę oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu, prokurator słusznie podniósł, że w sprawie nie zachodziły podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności. Niezależnie od zarzutów apelacji sąd odwoławczy dostrzegł też, że wymiar kary pozbawienia wolności jest rażąco surowy, dlatego również w tym zakresie zaskarżony wyrok zmienił.

Jeśli chodzi o wymiar kary to zdaniem sądu odwoławczego orzeczona kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności nie uwzględnia w stopniu należytym dyrektyw sądowego wymiaru kary, o których mowa w art. 53 kk, a w szczególności nie odzwierciedla należyte stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia winy oskarżonego. kara ta jest zbyt wysoka w stosunku do wagi czynu oskarżonego. Mimo, że poziom stężenia alkoholu był stosunkowo wysoki to jednak nie świadczył o upojeniu alkoholowym; pozostałe zaś okoliczności zdarzenia nie pozwalają ocenić zachowania oskarżonego jako wysoce nagannego. Samochód kierowany przez oskarżonego nie miał włączonego silnika a oskarżony prowadził samochód pchany przez inne osoby. Z niezakwestionowanych przez sąd meriti wyjaśnień oskarżonego wynika, że zamierzał on przestawić samochód na znajdujący się w pobliżu parking. Oskarżony pokonał niewielki dystans a cała sytuacja miała miejsce w godzinach nocnych na ulicy, na której nie odbywał się wówczas intensywny ruch. To wszystko przekonuje, że czyn oskarżonego był społecznie szkodliwy w stopniu niewielkim. Poza

tym z akt sprawy nie wynika też by oskarżony swoim zachowaniem stworzył zagrożenie w ruchu drogowym. Oskarżony został zatrzymany do kontroli lecz z notatki policyjnej nie wynika by zatrzymanie wiązało się z przekroczeniem przez oskarżonego przepisów ruchu drogowego.

Powyższe argumenty przekonały, iż kara orzeczona w wymiarze 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności jest zbyt surowa i należało ją złagodzić do poziomu 5 miesięcy. Tak ukształtowana kara jest w ocenie sądu odwoławczego adekwatna zarówno do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, jego zawinienia a także uwzględnia wszystkie okoliczności towarzyszące popełnieniu czynu. Jest ona też wystarczająca - z uwagi na uchylenie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu jej wykonania (o czym niżej) - do realizacji celów kary.

Odnosząc się natomiast do głównego zarzutu apelacji należy wskazać, że prokurator trafnie przywołał argumenty, w świetle których ocena sądu I instancji o istnieniu w stosunku do oskarżonego podstaw do warunkowego zawieszenia wymierzonej mu kary nie mogła się ostać. Rzeczywiście bowiem właściwa ocena warunków indywidualnych oskarżonego oraz jego dotychczasowego sposobu życia przemawia za orzeczeniem wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Nie zachodzą zaś żadne szczególnie uzasadnione okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary (art. 69 §4 kk).

Wydaje się, że sądowi meriti, który zdecydował o warunkowym zawieszeniu kary uszło uwadze, że zgodnie z treścią art. 69 § 4 kk zdanie drugie, wobec sprawcy występku o charakterze chuligańskim oraz sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a §4 kk można warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Sąd Rejonowy zupełnie pominął regulację art. 69 § 4 kk nie argumentując swojej decyzji o warunkowym zawieszeniu kary żadnymi szczególnymi względami. Tymczasem przy ocenie czy mamy do czynienia ze szczególnie uzasadnionym wypadkiem pozwalającym na warunkowe zawieszenie wykonania kary należy uwzględnić podmiotowe i przedmiotowe okoliczności relewantne z punktu widzenia oceny prognozy kryminologicznej. W rozważanej sprawie nie zachodzi żaden szczególny wypadek, o którym mowa w art. 69 § 4 kk. Nie uzasadnia przyjęcia takiego szczególnego wypadku przyznanie się oskarżonego do winy czy też fakt, że zamierzał przejechać bardzo krótki odcinek drogi; a tylko te okoliczności są w sprawie łagodzącymi i tylko one mogłyby ewentualnie stanowić podstawę do sięgnięcia w stosunku do oskarżonego po instytucję probacji. Pozostałe okoliczności działają na niekorzyść oskarżonego. Analizując bowiem dotychczasową postawę oskarżonego nie można nabrać przekonania, że warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wystarczające będzie do osiągnięcia wobec niego celów kary. Oskarżony do tej pory już trzykrotnie prowadził samochód w stanie nietrzeźwości, za co trzykrotnie został prawomocnie skazany. Wymierzenie mu kar z warunkowym zawieszeniem wykonania nie wpłynęło na oskarżonego ani wychowawczo ani prewencyjnie o czym świadczy najdobitniej to, że po raz czwarty (i to w okresie próby) prowadził samochód w stanie nietrzeźwości.

Dotychczasowy sposób życia oskarżonego nie uzasadnia zatem przekonania, że perspektywa możliwości wykonania kary pozbawienia związana z warunkowym zawieszeniem wykonania kary stanowić będzie dostateczną gwarancję, iż nie powróci on na drogę przestępstwa, w tym że po raz kolejny nie będzie prowadził samochodu w stanie nietrzeźwości, co mu się zdarzyło do tej pory już cztery razy. Nadto należy zważyć, że oskarżony otrzymał już trzy szanse na resocjalizację w warunkach wolnościowych lecz żadnej z tej szansy nie wykorzystał. Nie powstrzymało go to przed kolejnymi naruszenia prawa.

Mając na uwadze powyższe sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył orzeczoną w stosunku do oskarżonego w punkcie I wyroku karę pozbawienia wolności do 5 miesięcy i jednocześnie uchylił punkty II i III tj. orzeczenie w przedmiocie warunkowego zawieszenia wykonania tejże kary oraz orzeczenie o dozorze kuratora sądowego.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok sąd odwoławczy utrzymał w mocy gdyż brak było uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze będące podstawą do uchylenia lub zmiany wyroku z urzędu w dalszej części.

Sąd Okręgowy, na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk, zwolnił oskarżonego od zapłaty wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym obciążając tymi wydatkami Skarb Państwa, albowiem przemawiają za tym względy słuszności wszak postępowanie odwoławcze zostało wszczęte a zaskarżony wyrok uległ zmianie na skutek błędu Sądu Rejonowego.